

Δικαιώνονται ήθινα οι τεράστιες δακτύλες για την έξερεύνηση του διαστήματος μπροστά στήν δυστυχία τῶν λαῶν:

GEORGIA AND

Μπροστά στήν άδυσώπητη κατάκληρή πραγματικότητα, ή φυχή του άνθρωπου αισθάνεται ξέντονη τήν άνάγκη για διαρική άναζητηση καί δύ μόχθος του γίνεται ήρω^ηινός άγώνας στήν άτέλειωτη πορεία τῆς άνθρωπινης ζωῆς. Μετά από ολή η η έντη του δύ άνθρωπος αισθάνεται ήττημένος, μά πάλι προχωρετ για καινούργιες κατακτήσεις. Καί ιοπιάζει για νά έπινοήση οάθε φορά οάτι πιό φοβερό, οάτι πιό σπουδαῖο για καλό του, δύμας γρήγορα αύτα πατάται καί πάλι προχωρετ οάτι πάλι τρέχει. Ταπεινός ύπήκοος τῆς θείας βουλήσεως αισθάνεται ξαφνικά σάν θεός καί άφήνει τήν φυχή του νά φτερουγίση στά διάπλατα του σύμπαντρος. Καί προχωρετ μπροστά δύ άνθρωπος, πάντα μπροστά, αιώνιος δόηπόρος, πότε αισιοδοξία κι ας είναι βυθισμένος στήν άπόγνωση, μέ φωτεινή τήν έλπιδα του άλλοτε, προχωρετ μέ τήν δίφα άνδρεστη για τήν άληθεια, πού τήν έρευνά μέ πάθος άσηγαστο. Στέλνει τώρα πίσ πνευματικές του άνησυχίες μέσα στό χάος του σύμπαντος καί έλπιζει νά συναντήση μέσα σέ τοῦτο τό χάος σημετο φωτεινό για νά δώση φῶς στίς φυχῆς του τά σκοτάδια. Καί δ θαυμασμός καί ή περηφάνεια, μέ τή θλίψη καί τό δέος συναδελφώνονται κι επειτα μιά ντροπή οάνει τήν άνθρωπη γοητεία νά συνθρωπά, σάν άντικρύζουμε τή δυστυχία σ' δλο της τό μεγαλεῖο νά βασιλεύη πάνω στή γῆ. Θαυμάνεται ή λάμψη από τό ίδεωδες, πού τοποθέτησε δύ άνθρωπος στούς ούρανιους αιθέρες. Τό έπισημαίζει τό άμειλικτο έρωτημα, άν έχη ετοι ή ζωή νόημα. "Ομως ή φυχή μας δέν μπορετ νά οάνη άλλιως. Κι άν έχη τίς ρίζες της έδω στή γῆ, φτερουγίζει καί πέρα στό σύμπαν. Τῆς αιώνιας μοίρας ή έπιταγή για έρευνα είναι άνεκλητη, γιατί άλλιως δύ άνθρωπος θά πλήγωνετη φυχή του σκοτώνοντας τῆς έπιστημοσύνης του τή ζωντάνια. Πού είναι λοιπόν η η οάκη καί πού ή ήττα; Τήν η οάκη του άνθρωπου φωτίζει ή δόξα από τά μεγαλουργήματά του, μά τήν άμαυρώνει ή ήττα, πού φαίνεται καθαρή από τή διαίρεση τῆς άνθρωπότητας, γιατί πρίν συναδελφωθούμε πάνω στή γῆ πήραμε μέ έχθρα τό δρόμο για τόν ούρανό. Καί δ έγωκεντρισμός σέ τεράστιες δαπάνες μᾶς ύποβάλλει, γιατί δ, τι ξέρει δ ένας, δέν τό λέει στόν άλλον καί άντι για φυχινή προσέγγιση προσφέρουμε τή δυσπιστία. "Οσο για τό σιοπό μας ..., μέ μανία δ ένας τόν άλλον νά ύποδουλώση ιοπιάζει. Ιδού ή ντροπή, πού δέν διηαιώνει οαμμιά προσπάθεια. Νά σταματούσε τούτη ή ζάλη στό νοῦ καί νά άγναλιαζε τίς φυχές & ή άγάπη, εύκολα θά ήταν τότε δλα τῆς ζωῆς τά προβλήματα, θά λιγόστευαν οι δαπάνες καί οι θυσίες τῶν λαῶν για κάθε προσπάθεια θά είχαν τό λόγο τους, κάθε

ἔρευνα ἐπιστημονική θά ἔδιναιώνετο, γιατί τότε ὅλες οἱ δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων πνευματικές καὶ ψλικές θά λειτουργοῦσαν. μέσα σέν μιά ατμάσφαιρα εἰρηνικής διδούσας καὶ γόνιμης συνεργασίας, ἐνώ ήδη γάρ η ματανδρίση θά εξελιχθεί νόημα καί σημαντικό σέ κάθε θυσία, σέ κάθε προσπάθεια.

—Θεσσαλονίκη